

เรื่องคุยของลูกตอนที่20 เที้ยวแบบคาราวานไปทำบุญที่ จ.อุทัยธานี

โพสต์เมื่อ ต.ค. 28, โพสต์โดย [amijung](#) หมวดหมู่ [บันทึกลูกรัก](#)

```
(function() { var po = document.createElement('script'); po.type = 'text/javascript'; po.async = true; po.src = 'https://apis.google.com/js/plusone.js'; var s = document.getElementsByTagName('script')[0]; s.parentNode.insertBefore(po, s); })();
```

(adsbygoogle = window.adsbygoogle || []).push({ google_ad_client: "ca-pub-8026950304384140", enable_page_level_ads: true });

กลับมาเล่าต่อสำหรับวันที่ 2 ที่เราตั้งใจว่าจะมาร่วมทำบุญเททองหล่อองค์พระประธานที่วัดหนองไผ่แดง อ.บ้านไร่ จ.อุทัยธานี กับเหล่าคาราวานคุณลุงคุณป้าที่เป็นเพื่อนๆกับคุณป้าของลูกสาวทั้งสองของดิฉัน. หลังจากเมื่อวานไปพักที่โรงแรมในอำเภอด้านข้าง นอนหลับเป็นตายเพราะเหนื่อยมากๆ ขนาดนั่งรถอย่างเดียว(แต่มีสองลิงที่ซิงกันคอยจะมานั่งตัก หนุนนอนหรือให้กอดตลอดเวลา เหมือนลูกสิงเกิดใหม่ยังงี้ยังงั้น. อ่อนชะ...).

งานนี้เลยเหนื่อยกายและเหนื่อยใจเพราะต่างก็อ่อนกันไปอ่อนกันมาตามประสาของ พี่น้องสองสาว มีวากันไปมาแต่ว่าขอโทษอะคะ ไม่เกินห้านาทีก็กลับมาหัวเราะคุยกันดีเหมือนเดิม เสียงตั้งแต่ตอนที่ทะเลาะและเล่นสนุกตลอดเวลา. คุณลุงกับคุณป้ายังไม่มีลูกเลยยังชอบกอดขบใจเด็กๆข้างคุยแต่สงสัยถ้าอยู่ด้วยกันตลอดทำทางจะแย่งกันคุยเองซะมากกว่า

ขบวนรถคาราวานออกเดินทางไปถึงวัดประมาณ11 โมงกว่า มีชาวบ้านและคนจากหลายที่มาร่วมทำบุญเยอะมาก ไม่คิดว่าจะเป็นงานใหญ่เลย ที่นั่นมีเต็นท์สำหรับเลี้ยงอาหารและเครื่องดื่มต่างๆ จากผู้สนับสนุนหลายสิบเต็นท์ ทั้งเต็นท์ที่ทำพิธีอีกหลายจุดให้ชาวบ้านที่มาร่วมงานได้นั่งสวดมนต์กันอีก. อากาศวันนั้นช่วงใกล้เที่ยงร้อนมากๆ เรียกได้ว่าตัวแทบจะละลายได้เลย. แต่น่าแปลกหลังจากเริ่มมีพิธีการสวดเททองหล่อพระ ก็เริ่มมีลม มีเมฆครึ้มมาบังคล้ายร้อนไปได้มากเลยจนเสร็จพิธี. ชาวบ้านก็ต่างมารับน้ำพระพุทธมนต์ที่เจ้าคณะต่างๆมาสวดทำพิธีจนน้ำมนต์ไม่พอประพรมให้กับญาติโยม. แม้กระทั่งดิฉันเองก็ยังไม่ทันเลยคะ. นี่เป็นครั้งแรกสำหรับงานทำบุญแบบนี้ที่ลูกสาวทั้งสองจะต้องเจียบๆไม่คุย. ไม่ส่งเสียงดังเพราะว่าทำพิธีที่สำคัญและเป็นพิธีการที่สวดยาวนานมากตั้งแต่เที่ยงมาเสร็จพิธีการเกือบบ่ายสามโมง นับว่าอดทนนั่งอยู่กับที่ไม่ไปไหนได้นานมากสำหรับเด็กๆ งานนี้ช่างเรียบริยดีแท้ๆ(ลืมบอกไปว่าเป็นฝ่ายเจ้าภาพที่เททองหล่อพระ แค่นี้ให้แต่งชุดขาวด้วย สองสาวของดิฉันก็แต่งชุดขาวเหมือนกันแต่ว่าขอโทษอะคะ มีแต่รอยเปื้อนขนมหวาน ไอติม น้ำเก๊กฮวยเลอะเต็มไปหมดโดยเฉพาะสาวยุริ ผู้มีความสุขกับการกินแต่ไม่อ้วนแฮะ).

สำหรับคนต่างจังหวัดคงจะชินและคุ้นเคยกับการทำบุญแบบต่างๆ แต่วิถีคนเมืองอย่างครอบครัวดิฉัน มีโอกาสน้อยนักที่จะได้สัมผัสการทำบุญแบบที่ต้องร่วมมือร่วมใจกันแบบนี้. ครั้งนี้ยุริกับเอมิได้เห็นประรำพิธี มีบายศรีที่ทำสวยมากๆเป็นชั้นๆสูง พวกเราอดที่จะถ่ายภาพเก็บไว้ไม่ได้ แต่ชาวบ้านเค้าก็คงจะมองดูว่าเป็นเรื่องธรรมดาณะคะ ส่วนใหญ่จะเห็นว่าชาวบ้านก็ต่างเก็บผลไม้ถวายในพิธีเอากลับไปทานกันคิดว่าน่าจะเป็นประเพณีที่ทำกันมาละมัง ส่วนเราขอถ่ายรูปอย่างเดียว

ประสบการณ์ที่มาเททองหล่อพระครั้งนี้ ทำให้ได้สอนลูกเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์และความเชื่อทางพระพุทธศาสนา เวลาที่ดิฉันพาสองสาวไปเที่ยวที่ไหนก็ตามเอมิมักจะถามเสมอว่าเรามาทำอะไร และที่นี่มีอะไรให้ทำบ้างอยู่เสมอ. จึงเป็นเรื่องง่ายสำหรับการเติมเต็มความอยากรู้อยากเห็นในโลกนี้นั้นมีมามากมายให้ได้เรียนรู้. อย่างเรื่องเททองหล่อพระดิฉันก็ไม่เคยได้เห็นของจริงมาก่อน แต่พอมาเห็นที่นี้ตั้งแต่เค้า ก่ออิฐกันไฟและเตรียมบ่อเตรียมบ้ำ การใช้ความร้อนหลอมแผ่นทองให้ละลายและมีการยกทองแบบพิมพ์ตามพิธีการก็ทำให้ได้เจอประสบการณ์จริงเรื่องการเปลี่ยนแปลงสถานะของสสาร ทั้งเรื่องวิธีการและวัสดุอุปกรณ์และเรื่องความระมัดระวังเกี่ยวกับการทำงานของฝ่ายช่างหล่อที่มาทำพิธีการด้วยว่าเค้าทำงานกันอย่างไร เพราะตำแหน่งที่นั่งอยู่ไม่ไกลจากด้านหน้าพิธีมากนักจึงทำให้เห็นเกือบทุกอย่าง อยู่ใกล้มากก็ร้อนมากเป็นธรรมดา. นึกถึงเมื่อปิดเทอมที่แล้วที่ดิฉันเอาเอมิไปฝากให้พี่สาวของดิฉันช่วยดูแลที่โรงงานแก้วด้วย เอมิมมีโอกาสไปดูการทำงาน ดูวิธีการเป่าแก้วด้วย ได้ช่วยล้างแก้วที่ทำเสร็จแล้วรอคัดเกรดด้วย. เอมิบอกว่าสนุกมากแต่ร้อนสุดๆเหลือแต่อกสุดๆ. กลับมาก็เพลียหลับไปเลย(ตอนที่ดิฉันต้องไปเผ่ายุริเรียนพิเศษที่โรงเรียนกวดวิชาทั้งวัน ถ้าเอมินั่งรอด้วยอย่างเดียวกงเบื้อแ่เลยจ่ายใจทยให้ลูกไปหาคำตอบเรื่องวิธีการผลิตแก้วที่โรงงานแก้วของคุณป้าซะเลย. ไปช่วยงานเป็นสัปดาห์ตัวดำเขียวแหละ).

สำหรับเด็กที่พลังเยอะอย่างเอมิชอบนักที่ได้ลงมือทำ แต่อย่าถามมากเวลาที่เหนื่อยกับกำลังง่วงนอน ไม่มีอารมณ์ใดๆทั้งสิ้น

สำหรับยุรินับว่าเป็นเรื่องของการฝึกความอดทนล้วนๆเพราะเธอเป็นประเภทคุณหนู(จอมเลอะและซุ่มซ่าม). ทนร้อนไม่ค่อยได้ รอนานก็ไม่ค่อยชอบอยากเล่นสนุกอยู่ตลอดเวลา ชอบมาแกล้งหยอ้โยมกับคุณแม่เป็นระยะๆ แต่คราวนี้อดทนนั่งได้นานถึงจะบ่นร้อนมากแต่ไม่ลุกหนีไปไหนแค่นี้ก็นับว่าโอเคแล้ว

ส่วนคำถามที่ชวนสงสัยก็คือ เส้นด้ายที่มีดกลมผูกลอยไปลอยมาอยู่บนศีรษะคืออะไร (ลูกไม่รู้ว่ามีนาคคือสายสิญจ์) ที่เค้าใช้ในพิธีการเหมือนเป็นการรวมจิตรวมใจศรัทธาจากประชาชนชาวบ้านที่มาร่วมงานทั้งหมดในการหล่อองค์พระประธาน แรกๆก็เอามาพันฝ่ามือเหมือนที่พวกผู้ใหญ่ในงานเค้าทำกัน ชักพักต่อมาเปลี่ยนมาพันนิ้วแต่ละนิ้ว นานๆเข้าเอามาพันหู หันไปดูอีกทีเอาไปพันไว้กับไม้ไผ่ตอนที่เก็บไว้เมื่อตอนทานข้าวกลางวัน. ธิบบอกให้หยุดเลยเพราะว่าไม่สุภาพและไม่ควรทำ เลยรู้ว่าอะไรทำได้หรือไม่ได้ บางทีบางอย่างบางเรื่องเด็กๆเค้าก็ไม่รู้เรื่องจริงๆ เราเป็นผู้ใหญ่กว่าก็ต้องช่วยกันบอกกันสอน. ไม่ว่าเค้าจะเป็นลูกหรือไม่เป็นลูกของเราก็ตามที. ยุธิชอบทำบุญ แต่ความหมายของการทำบุญของยุธินั้นยังอยู่ในวงแคบว่า ทำบุญคือการบริจาคหยอดเงินใส่ตู้บริจาคกับตักบาตรพระตามโอกาสเท่านั้น เค้ายังไม่มีโอกาสได้ทำบุญแบบอื่นเลย ซึ่งโอกาสที่จะได้ทำบุญของสองสาวนั้นมักจะเป็นงานใหญ่ๆไปเลยอย่างเมื่อสองปีกว่าที่ผ่านมาเคยลงทุนพานั่งเครื่องบินไปอุดร (เพราะยุธิมารดสุดๆ) เพื่อไปร่วมงานทำบุญมหากรรมที่บ้านคุณป้าคนที่สามของสองสาว งานนั้นใหญ่มากมีขบวนแห่พระไปรอบเมืองและรวบรวมเงินทำบุญจากชาวบ้านในทั่วอำเภอด้วย ไปร่วมขบวนแห่ทุกชั้นตอนเลย (สองสาวชอบมากที่ได้ทำบุญ)

ส่วนเมื่อปีถัดมา ก็ไปทำบุญสร้างพระอุโบสถ ยกช่อฟ้ากันด้วย นั่นก็เพิ่งเคยมีโอกาสดได้ไปช่วยกันตั้งเชือกผ่านรอกยกช่อฟ้าขึ้นไปบนยอดพระอุโบสถเหมือนกัน. ยุธิกับเอมิเลยมีโอกาสดได้ไปร่วมงานบุญอยู่ทุกปีเลย. ออดนี่ไม่ได้ว่าหรือจะเป็นเพราะ วันที่ยุธิเกิดในปีนั้น. ตามปฏิทินจีนแล้วตรงกับวันเกิดเจ้าแม่กวนอิม และตรงกับวันจักรีด้วย. (ซึ่งเป็นวันที่ดีมากเลย ะ) เคยสังเกตหลายครั้งเวลาคุยกับลูกสาวสองคน. สไตล์เรื่องการคุยจะแตกต่างกันค่อนข้างมากถ้าได้คุยแบบสองต่อสองหรือให้เค้าถามในเรื่องที่สงสัย. เอมิจะถามเรื่องความรู้ หลักการ อะไรที่เป็นเหตุเป็นผล. แต่ยุธิจะถามอะไรหรือคุยอะไรเกี่ยวกับนามธรรม. อย่างเช่น จำได้ว่าตอนอายุ 3ขวบ อยู่ๆ ยุธิ ก็ชวนคุยเรื่อง พุทธศาสนาว่า. เราเกิดมาทำไม เราไม่เกิดได้หรือไม่. ถ้าเราไม่เกิดพ่อแม่จะเป็นอย่างไร. เฮ้ย! ถามแบบผู้ใหญ่เลย. หรือ. เมื่อตอนที่ดิฉันทุกใจเสียใจร้องไห้กับการสูญเสียคุณแม่ และคุณแม่ในเวลาใกล้เคียงกัน. ก็มียุธิที่เข้ามาออกมาเช็ดน้ำตา. และพูดว่าคิดถึงคุณยาย หรือ อากงที่เสียไปแถมยังฝันถึงอีกด้วย. หรือเวลา. ยุธิไปเจอศาลพระภูมิ หรือพระพุทธรูปที่ไหนก็ต้องรีบวิ่งไปไหว้ก่อนทุกทีเลย ไม่ว่าสถานที่นั้นจะเป็นบ้านใคร โรงเรียน หรือแม้แต่ศาลพระภูมิเจ้าที่ของสถานที่ท่องเที่ยวที่ไหนก็ไหว้หมดเลย. ซึ่งโดยปกติแล้วคนธรรมดาทั่วไปเค้าก็จะไหว้เฉพาะศาลที่ตนเองนับถือศรัทธาเท่านั้น. แต่ยุธิขอตัววิ่งไปไหว้ใกล้ๆก่อนเลย.

เสร็จจากงานบุญที่จ.อุทัยธานี. คณะคาราวานของพวกเรา ก็ขับต่อไปที่เขื่อนศรีนครินทร์ จ. กาญจนบุรี ไปถึงก็ประมาณ 6 โมงเย็น. เข้าพักห้องพักรถของเขื่อนที่บ้านโพธิ์ชัย จองเอาไว้เกือбыี่สิบห้องเรียกได้ว่าเหมาเกือบหมดทั้งฝั่งของตีกั้น. ที่คนที่ทำเรื่องจองห้องพักของที่เขื่อนบอกว่าจองล่วงหน้าตั้ง สองเดือนถึงจะได้บ้านพัก บรรยากาศโดยรอบเป็นธรรมชาติมากๆ. ห้องพักรถที่จองไว้หันหน้าเข้าหาบริเวณเขื่อน. วิวจึงสวยมากพอที่ได้พักขึ้นบนเลยมองวิวได้ไกลอีกนิด. ออดิจฉาเจ้าหน้าที่ที่ได้ทำงานกับธรรมชาติแบบนี้ ได้สูดอากาศดีๆ. ไม่ต้องเจอมลพิษอย่างพวกเราคนเมือง.

ที่นี่ ถึงแดดจะร้อนแต่ก็มีลมพัดโชยมาเป็นระยะๆ การตกแต่งสถานที่รอบๆยังมีบางจุดที่ยังไม่เสร็จเรียบร้อยเพราะมีการซ่อมแซมห้องอาหารตรงบริเวณใกล้ๆกับห้องพัก. และต้นไม้ดอกไม้ก็เพิ่งจะถูกนำมาลงปลูกใหม่อยู่หลายจุด ดิฉันคิดว่าคงจะเตรียมพร้อมสำหรับนักท่องเที่ยวที่จะเข้ามาเยอะในช่วงปลายปีและต้นปีใหม่นั่นเอง ถึงตอนนั้นต้นไม้และดอกไม้คงจะบานสะพรั่งมากกว่านี้อีก. กลางคืนที่ผ่านมาระสามคนแม่ลูกหลับสบายมากเลยแม้ว่าจะมีพวกแมลงจำนวนมากคอยก่อกวนนิดหน่อย แต่ด้วยความเพลียนอนก่อนดีกว่าพรงนี้จะได้ไปเที่ยวต่อ แต่ยังไม่ถึงกับต้องเล่ากันก่อนนอนสองเรื่องให้สองสาวฟังก่อนจึงจะนอนนอนได้. เดี่ยวพรงนี้มาเล่าต่อว่าไปไหนกันต่อบ้างนะละ

แท็ก: ไม้ระบุด้านหน้า